

UČENJE O NAŠIH KRAJIH NEKOČ JE ZANIMIVO, DIŠEČE IN SLASTNO

Učiteljice poskušamo učencem obravnavano snov, predvsem, če gre za oddaljene stvari iz preteklosti, čimbolj približati. Naše poučevanje ni le suhoparno podajanje podatkov, prikazovanje slik in posnetkov ter branje iz knjig, ampak je konkretno predstavljanje obravnavanih snovi, je zanimivo, včasih tudi slastno. In kako je to možno? Marsikaj »nagrunta«, da jim časovno oddaljeno dogajanje čim bolj predstavimo.

Učenci 1. razreda so z učiteljico Anjo spoznavali preteklost takole:

- Na učnih sprehodih so opazovali stare stavbe (hiše, kozolce) in opisovali značilnosti le teh.
- V kraju so poiskali: perišče, vodnjake, kozolce...
- V šolo so prinesli stare predmete: mlinček za kavo, likalnike, košarice, pehar, pripomoček za pranje perila, stare svetilke...
- Učiteljica jim je razložila mnogo besed za pripomočke, ki so jih uporabljali nekoč; jim predmete pokazala ali narisala.
- Pogovarjali so se o opravljenih nekoč in ugotovili, da so kruh pekli doma.
- Spoznali so pripomočke, ki so jih potrebovali za peko kruha

in potem...

- MESILI in PEKLI KRUH. To je bil zares poseben užitek: mehko, dišeče in na koncu slastno.

KRUHEK SO ZAMESILI IN GA DALI V PEHAR, DA VZHAJA

IZ TESTA SO IZDELALI PTIČKA IN DA DALI NA KRUHEK

KRUHEK SO DALI NA PEKAČ

IN GA ODNESLI V PEČICO, KJER SE JE PEKEL

»Mmmm, kako diši!« se je slišalo iz njihovih ust, njihovi obrazki pa so izžarevali neizmerljivo veselje in ponos, saj so kruh spekli sami.

»In kako dober je!« Vsega so še toplega pojedli.

